

Uitspraken 2005

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

56 Raad van Tucht Den Haag en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-56

Aanmaningsbrief, artikel 11 GBR-1994, deugdelijke grondslag, intimiderende toon, optreden als openbaar accountant, schorsing, schriftelijke berisping

De betrokken registeraccountant X is werkzaam voor XYZ Accountants Adviesgroep. Betrokkene treedt op als accountant van de heer M. De aan betrokkene verleende opdracht is een samenstellingsopdracht. M stelt vanaf eind 2000 een vordering op klager te hebben wegens verkoop en levering van circa 75 tweedehands auto's gedurende de jaren 1992 tot en met 1999. Bij brief van 23 februari 2001 heeft betrokkene het volgende aan klager geschreven: "Zoals u weet bedraagt de vordering op u f 1.816.440. Wij benadrukken nogmaals dat 3 maart de uiterste datum van betaling is van deze totale vordering. Mocht u overwegen dit na te laten, dan zal ik genoodzaakt zijn de heer M te adviseren om u zo streng mogelijk aan te pakken."

Als bijlage is bij de brief gevoegd een overzicht, opgemaakt op (brief)papier van XYZ Accountants, bevattende de vermelding van circa 75 kentekens, gerangschikt naar jaar van aankoop en met vermelding van openstaande bedragen. In de jaarrekeningen van M is de vordering op klager niet opgenomen. De desbetreffende auto's zijn, afgewaardeerd, als voorraad opgenomen. Betrokkene wordt onder andere verweten géén deugdelijke grondslag te hebben voor zijn mededeling dat er sprake is van een vordering ter grootte van f 1.816.440. De raad oordeelt als volgt. Betrokkene stelt in zijn brief dat de desbetreffende vordering f 1.816.440 bedraagt, hetgeen klager zou weten.

Niet gesteld of gebleken is dat klager eerder dan uit kennisneming van de bijlage bij de brief bekend was met het door M gevorderde bedrag. Betrokkene heeft toegelicht dat klager in het gesprek met M wel toegaf dat er een vordering was, maar dat geen bedrag is genoemd en dat betrokkene aannam dat de heren in dat gesprek wisten over welk bedrag het ging. In zoverre is reeds de mededeling van betrokkene onjuist gebleken. Betrokkene heeft voorts erkend dat het in zijn brief genoemde bedrag onjuist is. Volgens betrokkene had hij in een aanvankelijk concept een post wegens vertragingsrente opgenomen, welke op aandringen van zijn cliënt had moeten vervallen. Wat hiervan zij, betrokkene heeft zonder deugdelijke grondslag gesteld dat de vordering van zijn cliënt f 1.816.440 bedroeg. Bovendien heeft betrokkene gesteld dat zijn cliënt hem heeft

meegedeeld dat in zijn opgave van de hem, M, toebehorende voorraad ook de desbetreffende wagens in de voorraadopgave aan betrokkene steeds is opgevoerd met daarbij vermeld het jaar van aankoop. Betrokkene beschikte derhalve in beginsel over de informatie dat de desbetreffende auto's tot de voorraad van M behoorden. Daarnaast was betrokkene ten tijde van het schrijven van de brief bekend met het feit dat geen facturen waren verzonden. Betrokkene heeft ter zitting zelfs meedeeld dat de facturen op 23 februari 2001 vermoedelijk nog niet eens gemaakt waren. Ook heeft betrokkene ter zitting verklaard dat hij niet heeft vastgesteld dat de desbetreffende auto's aan klager geleverd zijn. Een en ander leidt tot het oordeel dat betrokkene zich had dienen te onthouden van de mededeling dat de vordering op klager f 1.816.440 bedroeg en dat zulks

Annotatie bij JT 2005-56

De moeilijkheden lijken hun oorzaak te vinden in het ontbreken van duidelijke afspraken tussen klager en de cliënt van betrokkene, M. Kennelijk waren de oude auto's informeel 'in consignatie' gegeven; dan zou de vordering van M zijn ontstaan op het moment dat klager de auto's doorverkocht had. Of dit laatste het geval is geweest, blijft onduidelijk.

In deze schimmige situatie stemde betrokkene er mee in om als - intimiderend - incassobureau op te treden, met schriftelijke uitingen op eigen briefpapier. Daarmee trad hij op als openbaar accountant, doch hij kon niet aan de eis van de deugdelijke grondslag voldoen, mede door de aard van zijn opdracht: geen controle, maar samenstelling.

Dat het optreden als incassobureau voor een cliënt niet zonder risico's is, bleek al in JT 2004-71. Daarbij maakte de betrokken accountant het overigens nog bonter, door de vorderingen op zijn eigen bankrekening te laten betalen.

De Raad van Tucht heeft ook het fiscale aspect van de 'consignatie' in zijn beschouwing betrokken, kennelijk 'ambtshalve'. Op zich lijkt mij dat juist, maar de raad is iets te ver doorgeschoten door te stellen dat betrokkene *bewust heeft meegewerkt* aan de onjuiste fiscale behandeling. Dit wordt gecorrigeerd door het College van Beroep voor het bedrijfsleven, waardoor ook de sanctie lichter is uitgevallen. Toch blijft de vraag of betrokkene dit aspect niet ook bij de uitvoering van zijn samenstellingsopdracht had moeten constateren. Ook daarbij geldt een zekere onderzoeksplicht, zoals nog gesteld in JT 2004-68.

Hans Blokdijs

klager bekend was gezien de bij betrokkene bekende informatie, enige grondslag, laat staan een deugdelijke grondslag ontbrak. De bijlage bij de brief is opgemaakt op het papier van XYZ Accountants Adviesgroep. De reeks van vermeldingen van kentekens, jaren van aankoop en openstaande bedragen met de daarbij vermelde (sub)totalen en een generaal totaal vormt evenals de brief zelf een mededeling in de zin van artikel 11 GBR-1994. Door het met de brief in het verkeer brengen van de desbetreffende opstelling, welke door betrokkene niet gecontroleerd is en die bovendien strijdig is met door betrokkene eerder verkregen en door hem in de jaarrekening verwerkte gegevens, heeft betrokkene gehandeld in strijd met artikel 11 GBR-1994. Voorts is de raad van oordeel dat betrokkene door het verzenden van een brief, gezien de ondeugdelijk gebleken inhoud en ook gelet op de intimiderende toon, schade heeft toegebracht aan de eer van de stand der registeraccountants. De raad is van oordeel dat het in deze zaak gaat om zeer ernstige overtredingen van de GBR-1994. Betrokkene heeft zich opgesteld als een verlengstuk en spreekbuis van zijn cliënt zonder zich daarbij rekenschap te geven van zijn verantwoordelijkheid als accountant, in het bijzonder ten aanzien van de eisen die worden gesteld aan stukken die een registeraccountant in het verkeer brengt. Daarbij komt dat betrokkene naar het zich laat aanzien bewust heeft meegewerkt aan een ook ten opzichte van de fiscus onjuiste voorstelling van zaken ten aanzien van verkopen van auto's door zijn cliënt en de daarbij behorende facturering. Ook ter zitting heeft betrokkene geen blijk gegeven het onjuiste van zijn handelen in te zien. De raad legt aan betrokkene als maatregel op schorsing in de uitoefening van het beroep voor de duur van drie maanden.

Betrokkene is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Betrokkene betoogt dat de raad in zijn beslissing ten onrechte heeft aangenomen dat betrokkene als (openbaar) accountant is opgetreden. Betrokkene heeft in dit verband aangevoerd dat de brief een aanmaning namens M betreft en het aanmanen van schuldenaren niet tot de standaardtaken van een accountant behoort. Deze grief faalt. Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting is het college van oordeel dat betrokkene ingevolge artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a en onder c, GBR-1994 voor de toepassing van de GBR-1994 geacht moet worden te zijn opgetreden als openbaar

accountant. Hiertoe wordt overwogen dat betrokkene de brief van 23 februari 2001 en de bijlage heeft vervaardigd en dat beide zijn gesteld op (brief)papier van het accountantskantoor van betrokkene. Voorts heeft betrokkene de brief ondertekend onder vermelding van zijn RA-titel. Hiermee heeft betrokkene zich bekendgemaakt als (openbaar) accountant. Dat het sturen van een aanmaning niet tot de standaardtaken van een accountant zou behoren doet daar, wat er ook van zij, niet aan af. Daar komt bij dat M, zoals betrokkene ter zitting bij het college heeft verklaard, betrokkene nu juist in zijn hoedanigheid van accountant heeft verzocht om de brief te versturen, omdat daar een bepaalde meerwaarde van uit zou gaan. Met de raad is het college van oordeel dat zowel de brief als de bijlage, mededelingen zijn als bedoeld in artikel 11, eerste lid, GBR-1994. Met betrekking tot de zwaarte van de in geding zijnde maatregel overweegt het college als volgt. De grief van betrokkene dat de raad bij de oplegging van de maatregel ten onrechte rekening heeft gehouden met de aanname dat hij bewust heeft meegewerkt aan een ook ten opzichte van de fiscus onjuiste voorstelling van zaken ten aanzien van verkopen van auto's door M en de daarbij behorende facturering, slaagt nu daarvoor noch in de stukken noch anderszins steun kan worden gevonden. Het college ziet hierin aanleiding de bestreden tuchtbeslissing te vernietigen, doch

uitsluitend voorzover het betreft de opgelegde maatregel. Op grond daarvan acht het college de maatregel van schriftelijke berisping passend en geboden.

AWB 03/166 LJN AR5720

57 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2005-57

Artikel 33, collegiaal overleg, klacht gegrond, geen maatregel

De betrokken registeraccountant Y heeft op verzoek van één van de aandeelhouders van DEF BV medio 2002 de financiële positie van DEF onderzocht. Aanleiding daarvoor was een verzoek van DEF gericht aan haar aandeelhouders om additionele gelden beschikbaar te stellen. Alvorens dat onderzoek uit te voeren, heeft betrokkene medio 2002 telefonisch collegiaal overleg gevoerd met de toenmalige accountant van DEF, de heer P AA. Betrokkene heeft gerapporteerd dat DEF aanzienlijke schulden in rekening courant had aan verzekeringsmaatschappijen en een even hoge vordering op de GHI-groep. Betrokkene is de heer P opgevolgd als accountant van DEF vanaf boekjaar 2002 na daarover collegiaal overleg te hebben gevoerd met de heer P. Op 1 juli 2003 heeft DEF aan klager Q, als voormalig accountant van de vennootschap, gevraagd waarom hij in de jaarcijfers 1998 en 1999 niet de rekeningcourantpositie met de verzekeraars heeft

Annotatie bij JT 2005-57

Deze uitspraak is, ook na kennisneming van de complete tekst, moeilijk te begrijpen.

Zowel op 1 juli 2003 als op 29 juli 2003 heeft betrokkene klager om inlichtingen verzocht. Daarmee lijkt hij voldaan te hebben aan artikel 33 GBR, dat immers verbiedt 'een oordeel te geven omtrent de arbeid van een andere accountant alvorens hem in de gelegenheid te hebben gesteld inlichtingen te geven'. Daarna mag dat dus wel!

Vervolgens is tegen klager een tuchtklacht ingediend, doch niet door betrokkene maar door diens cliënt. Klager heeft betrokkene vervolgens gevraagd of deze daarmee instemde, waarop betrokkene kennelijk neutraal heeft gereageerd.

Maar klager neemt kennelijk aan dat de arbeid van betrokkene wel degelijk van invloed is geweest op het besluit tot indienen van de klacht; ook de Raad van Tucht acht dit aannemelijk. Toch staat het oordeel van de raad haaks op een oordeel in JT 2004-30. In een eerdere procedure hadden accountants geklaagd over een andere accountant. Deze laatste beklagde zich op zijn beurt over het feit dat artikel 33 GBR niet toegepast zou zijn. De tuchtrechter oordeelde toen dat de accountants in de eerste procedure geen oordeel over de andere accountant hadden gegeven, maar hierom juist aan de tuchtrechter hadden gevraagd. Reeds daarom werd artikel 33 GBR niet van toepassing geacht. Dit lijkt mij a fortiori te gelden als de klacht niet door de accountant(s) zelf, maar door de cliënt wordt ingediend. Hoewel de Raad van Tucht in het onderhavige geval geen aanleiding zag tot een sanctie, is de jurisprudentie op dit punt dus nog niet helder.

Hans Blokdijk

opgenomen. Op 3 juli 2003 heeft klager per brief geantwoord dat de financiële verhoudingen met de maatschappijen zijn verwerkt via de administratie van GHI-Groep. Op 29 juli 2003 heeft DEF aan klager een nadere toelichting op zijn brief van 3 juli 2003 verzocht.

Klager heeft die brief op 31 juli 2003 beantwoord. Op 25 maart 2004 heeft (onder andere) DEF een klacht ingediend tegen klager bij de Raad van Tucht. Bij brief van 15 april 2004 heeft klager aan betrokkene gevraagd of hij zich met de inhoud van die klacht kan verenigen dan wel volledig afstand daarvan neemt. Betrokkene heeft daarop gereageerd bij brief van 23 april 2004 en heeft klager daarbij geïnformeerd over de hem door DEF verstrekte opdracht.

De klacht luidt als volgt. Onder verwijzing naar voornoemde brieven van DEF van 1 respectievelijk 29 juli 2003 wordt betrokkene verweten dat hij een oordeel heeft gegeven over de werkzaamheden van klager zonder voorafgaand collegiaal overleg met klager te voeren als bedoeld in artikel 33 GBR.

Omtrent de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de raad als volgt. Klager heeft ten aanzien van het eerste klachtonderdeel tegenover het gemotiveerde verweer van betrokkene geen althans onvoldoende feiten aangedragen die kunnen leiden tot het oordeel dat aan de brief van 23 april 2004 een deugdelijke grondslag ontbreekt. Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel is de raad van oordeel dat zometende tekst, dan toch in elk geval de strekking van artikel 33 GBR onder de gegeven omstandigheden meebrengt dat betrokkene collegiaal overleg had moeten voeren met klager. Ook al was zijn opdracht niet rechtstreeks gericht op een beoordeling van het werk van klager, betrokkene heeft zich gaandeweg generaliseerd dat een dergelijke beoordeling daar wel uit zou (kunnen) voortvloeien. Hij kon naar het oordeel van de raad dan ook niet volstaan met de directie te adviseren navraag bij klager te doen, doch had alvorens aan de directie te rapporteren zelf contact met klager dienen op te nemen. De ernst van de verwijtbare gedraging is niet van dien aard dat aan betrokkene een maatregel dient te worden opgelegd en zulks te minder nu hij tijdens de zitting heeft erkend dat zijn handelwijze ongelukkig is geweest. De raad verklaart de klacht gegrond, maar legt terzake geen maatregel op.

58 Raad van Tucht Amsterdam en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-58

Afhaalverklaringen, artikel 11 GBR-1994, belastingdienst, deugdelijke grondslag, goedkeurende verklaringen, mededeling 38, naheffingsaanslag, nultarief, schriftelijke waarschuwing

De betrokken registeraccountant Z heeft als extern accountant goedkeurende verklaringen afgegeven bij de jaarrekeningen met betrekking tot de jaren 1996 tot en met 1999 van ABC. ABC dreef in die jaren een groothandel in computerapparatuur en computeronderdelen. Met ingang van september 1996 was er veel vraag naar processors (Simms/CPU's). ABC leverde deze artikelen onder meer aan ondernemingen in andere lidstaten 'af magazijn'. Deze zogenoemde afhaaltransacties verrichtte zij tegen het 'nultarief', hetgeen wil zeggen dat aan de afnemers geen BTW in rekening werd gebracht. In de totale omzet van ABC vertegenwoordigden deze afhaaltransacties een groot belang. In 1996 werd hiermee meer dan een derde van de omzet gegenereerd, terwijl in 1997 ruw gezegd bijna de helft van de omzet afkomstig was van dit soort transacties. De winstmarge op de afhaaltransacties was klein. In 1998 liep het belang van deze transacties sterk terug. Ingevolge artikel 12 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting dient de toepasselijkheid van het nultarief te blijken uit boeken en bescheiden. In het besluit van de staatssecretaris van Financiën 'Mededeling 38' zijn beleidsregels gegeven met betrekking tot de wijze waarop aan de verplichtingen als bedoeld in artikel 12 voornoemd kan worden voldaan. Het besluit houdt onder meer het volgende in: Uit een onderzoek van de Belastingdienst Ondernemingen naar de aanvaardbaarheid van de door ABC gedane aangiften omzetbelasting over het tijdvak van 1 januari 1996 tot en met 31 december 1998, bleek dat ABC de voorwaarden voor levering tegen het nultarief niet strikt heeft nageleefd, zodat niet vastgesteld kon worden of zij terecht dat tarief had toegepast bij een groot aantal transacties in de jaren 1996 tot en met

1998. De geconstateerde administratieve gebreken leidden tot een naheffingsaanslag over de jaren 1996 tot en met 1998, die vermeerderd met boete en heffingsrente, een vordering van de belastingdienst op ABC ter grootte van f 35.831.586 opleverde. Op 15 november 2000 is tussen de belastingdienst en ABC een compromis bereikt, kort gezegd inhoudende dat ABC f 4.000.000 zou betalen aan de belastingdienst tegen kwijting van de hiervoor vermelde vordering.

De klacht behelst onder andere het volgende verwijt. De betrokkene heeft de artikelen 11 en 13, eerste en tweede lid, GBR-1994 geschonden door ten onrechte goedkeurende verklaringen af te geven bij de jaarrekeningen van ABC over de jaren 1996 tot en met 1999.

De raad neemt mitsdien tot uitgangspunt dat de jaarrekeningen van ABC over de jaren 1996 tot en met 1999 als gevolg van de onjuiste, althans onvolledige implementatie in de administratieve organisatie van ABC van mededeling 38 en de gevolgen daarvan, geen getrouw beeld geven. De vraag die aldus voorligt is of de betrokkene ervan een tuchtrechtelijk verwijt valt te maken dat hij bij die jaarrekeningen niettemin goedkeurende verklaringen heeft afgegeven. Die vraag beantwoordt de raad bevestigend. In het bijzonder gelet op het aandeel van de afhaaltransacties in het totaal van de omzet van ABC in een aantal van de desbetreffende jaren had de betrokkene, die bekend was met de eisen die mededeling 38 aan de administratie stelde, zich grondig ervan moeten vergewissen dat ABC feitelijk voldeed aan de door mededeling 38 gestelde eisen.

De betrokkene had er niet op mogen vertrouwen dat mededeling 38 op juiste wijze in de administratieve organisatie van ABC was verwerkt op basis van hetgeen hem in de gesprekken dienaangaande door de klaagster is medegedeeld en de bevinding van de betrokkene dat het juiste bij afhaaltransacties te hantieren formulier binnen de onderneming aanwezig was. Dit geldt temeer omdat er, gelet op het aandeel van de desbetreffende transacties in de omzet van de klaagster, voor haar klaagster een groot belang mee was gemoeid dat deze transacties op de juiste wijze in haar administratie werden verantwoord. Immers liep zij bij onjuiste administratieve verwerking van die transacties het risico te worden

geconfronteerd met een zeer omvangrijke navordering van de belastingdienst, welk risico zich ook heeft verwezenlijkt. De raad komt op grond van hetgeen hiervoor is overwogen tot de slotsom dat voor de door de betrokkene afgegeven goedkeurende verklaringen bij jaarrekeningen van ABC geen deugdelijke grondslag bestond. Door het afgeven van deze verklaringen heeft de betrokkene gehandeld in strijd met artikel 11 GBR-1994. De niet goed begrijpelijke omstandigheid dat de klaagster de betrokkene niet direct op de hoogte heeft gesteld van het onderzoek dat de belastingdienst binnen ABC uitvoerde, doet naar het oordeel van de raad aan het voorgaande niet af. De raad legt de maatregel op van schriftelijke waarschuwing.

Betrokkene is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Hoewel betrokkene betoogt dat hij zijn werkzaamheden overeenkomstig de Richtlijnen voor de Accountantscontrole heeft uitgevoerd, is het college met de raad van oordeel dat betrokkene in deze controlewerkzaamheden te kort is geschoten. Het college wijst in dit verband op het rapport waarin een groot aantal onvolkomenheden is geconstateerd ten aanzien van de door ABC gebruikte afhaalverklaringen. Gezien de aard van deze onvolkomenheden, het gaat daarbij om basale zaken als het ontbreken van de naam van de afnemer, het kenteken en de handtekening op de verklaring, moet, anders dan betrokkene in het tweede middel betoogt, worden geoordeeld dat deze bij een zorgvuldige controle zijnerzijds naar voren zouden zijn gekomen. Met betrekking tot het betoog van betrokkene dat uit de uitspraak van de Hoge Raad van 5 december 2003, zou volgen dat eventuele gebreken in de bewijsvoering om voor het nultarief in aanmerking te komen achteraf nog hadden kunnen worden hersteld, overweegt het college dat betrokkene hiermee destijds niet bekend kon zijn, zodat dit niet afdoet aan de onaanvaardbaarheid van het door betrokkene genomen risico. Buiten beschouwing kan worden gelaten of de in het geval van ABC geconstateerde gebreken in de afhaalverklaringen achteraf herstelbaar waren. Gelet op het voorgaande is de Raad van Tucht terecht tot de slotsom gekomen dat voor de door betrokkene afgegeven goedkeurende verklaringen bij jaarrekeningen van ABC geen deugdelijke grondslag bestond zodat betrokkene in strijd met artikel 11 GBR-1994 heeft gehandeld. Ten aanzien van de zwaarte van de in het geding zijnde maatregel

acht het college, evenals de Raad van Tucht, de maatregel van schriftelijke waarschuwing passend en geboden.

AWB 03/957 en 03/958 LJN AS4451

59 Raad van Tucht Den Haag - JT 2005-59

Artikel 5 GBR-1994, eer van stand, klager klaagt over energienota's, registeraccountant is lid van raad van bestuur van energieconcern

Klager heeft vanaf oktober 2002 met ABC Energie gecorrespondeerd en getelefoneerd aangaande geschillen over energielevering aan klager als consument en de daarvoor berekende kosten. Betrokkene is lid van de raad van bestuur van ABC Holding NV. ABC Energie is de handelsnaam van de ABC Groep, die gas, elektriciteit en warmte levert.

De klacht luidt als volgt. Klager verwijt betrokkene, die niet alleen lid van de raad van bestuur van ABC Holding NV is, maar tevens als registeraccountant staat ingeschreven, dat deze mede leiding geeft aan een bedrijf dat zijn nota's onjuist of ondeugdelijk specificeert zodat niet duidelijk is wat in rekening wordt gebracht.

De raad stelt voorop dat er tussen de partijen overeenstemming bestaat over het feit dat betrokkene niet als accountant optreedt. De vraag of betrokkene enig tuchtrechtelijk verwijt treft, dient derhalve te worden beoordeeld aan de hand van hoofdstuk II GBR-1994, en in het bijzonder van artikel 5. Blijkens de klacht maakt klager er bezwaar tegen dat volgens hem ABC voortgaat met het maken van fouten in nota's en met het maken van andere administratieve fouten ondanks klagers herhaalde schriftelijke klachten bij ABC, ondanks het feit dat hij de aandacht van betrokkene daarvoor heeft gevraagd en ondanks het gesprek dat hij met de divisiedirecteur heeft gevoerd.

Betrokkene heeft zich in zijn briefwisseling met klager beperkt tot de mededeling dat hij de behandeling van klagers brieven binnen het bedrijf aan anderen heeft doorgegeven en is in zijn brieven niet ingegaan op de inhoud van de brieven van klager aan hem. Hierover wordt niet geklaagd en de raad ziet ook geen reden hierover te klagen. Gelet op de aard en de omvang van ABC en de positie daarin van betrokkene is die handelwijze voldoende zorgvuldig. Klager heeft evenmin concrete gedragingen van betrokkene gesteld die onderwerp

van de klacht vormen. In de stukken en de behandeling ter zitting heeft de raad geen feiten of omstandigheden aangetroffen die betrokkene als bestuurder hadden moeten nopen tot ingrijpen in de wijze van afhandeling van klagers klachten door ABC. De wijze waarop de geschillen, waarvoor klager aan betrokkene als lid van de raad van bestuur van ABC zijn brieven aan betrokkene bijzondere aandacht heeft gevraagd, zijn behandeld was niet zodanig dat een redelijk handelende bestuurder, registeraccountant of niet, daaraan meer aandacht had moeten geven dan betrokkene heeft gedaan. Er is wat dit betreft dus geen goede grond voor een tuchtrechtelijk verwijt aan betrokkene. De raad verklaart de klacht ongegrond.

60 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2005-60

Onduidelijke klacht

Klager houdt vijftig procent van het geplaatste kapitaal in de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid DEF BV. De andere vijftig procent daarvan wordt gehouden door B, die sinds 7 augustus 2000 enig bestuurder van de vennootschap is. De betrokken registeraccountant X is in 2003 door het bestuur van DEF belast met het samenstellen van de jaarrekeningen van DEF over de boekjaren vanaf 1998. Klager heeft zich bij overstaan van de rechtbank op 15 januari 2004 gesloten vaststellingsovereenkomst verbonden zijn aandelen in DEF aan B over te dragen tegen een door een bindend adviseur vast te stellen prijs. In de vaststellingsovereenkomst is Q RA tot bindend adviseur benoemd.

De - weinig duidelijke - klacht houdt kennelijk in dat betrokkene in strijd met de waarheid en (mitsdien) op een tuchtrechtelijk verwijtbare wijze in zijn brief van 11 mei 2004 aan de advocaat van DEF, mr. D, heeft geschreven dat hij op 22 april 2004 telefonisch overleg heeft gevoerd met W RA, een kantoorgenoot van Q RA, in verband met mogelijk door deze te verrichten werkzaamheden en dat in dat telefoongesprek is besproken hetgeen dienaangaande in die brief is weergegeven.

Tegenover het gemotiveerde verweer van betrokkene dat het bewuste telefoongesprek heeft plaatsgevonden en dat daarin is besproken hetgeen in de voormelde brief van 11 mei 2004 is neergelegd, heeft klager de feitelijke grondslag van zijn klacht niet aannemelijk gemaakt. De raad verklaart de klacht ongegrond. ■